

Súd: Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka: 2T/53/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1420010329
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Grendárová
ECLI: ECLI:SK:OSBA4:2022:1420010329.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV, samosudkyňou JUDr. Janou Grendárovou, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 17.januára 2022 v Bratislave

rozhodol:

obžalovaný T. D. E. Ž. I. Č. B. J. : nar. XX.XX.XXXX v Q., trvale bytom Q.
N. XXXX/X

uznáva sa za vinného, že obžalovaný napriek zákonnej vyživovacej povinnosti prispievať na výživu svojho syna T. D., nar. XX.XX.XXXX, a na výživu svojej dcéry P. D., nar. XX.XX.XXXX, bývajúcich na A. č. X, Q., vyplývajúcej mu z § 62 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine v znení neskorších predpisov, a deklarovanej mu i rozsudkom Okresného súdu Bratislava V, č.k. 22P 357/2007-100 zo dňa 12.júna 2008, právoplatný dňa 23.júna 2008, ktorým bol zaviazaný prispievať na výživu syna T. D. a dcéry P. D. sumou 1 000,-Sk (33,19 Euro) mesačne na každé dieťa vždy do 15. dňa v každom mesiaci vopred k rukám starých rodičov, si túto svoju vyživovaciu povinnosť riadne a včas neplní od mesiaca marec 2015 do vyhlásenia rozsudku - 17.januára 2022, s výnimkou obdobia odo dňa 26.mája 2017 do dňa 26.mája 2018, kedy sa nachádzal vo výkone trestu odňatia slobody a nahlásil vyživovaciu povinnosť na svojho syna a na svoju dcéru a uhradenia výživného dňa 18.novembra 2020 kedy uhradil poštovými poukázkami výživné vo výške 67,-- eur a 200,-- eur, poštovými poukázkami uhradil dňa 15.januára 2021 výživné vo výške 66,50 eur, dňa 15.januára 2021 výživné vo výške 66,50 eur, dňa 15.januára 2021 výživné vo výške 66,50 eur, dňa 12.februára 2021 výživné vo výške 67,-- eur, dňa 17.decembra 2021 výživné vo výške 67 eur, dňa 18.decembra 2021 výživné vo výške 67 eur, dňa 14.januára 2022 výživné vo výške 100 eur. čím mu za uvedené obdobie vznikol voči starému otcovi oboch oprávnených detí L. Č. dlh na výživnom vo výške 3 879,10 eur - spolu na obidve maloleté deti, pričom v rozhodnom období nebol evidovaný v evidencii uchádzačov o zamestnanie vedeným úradom práce sociálnych vecí a rodiny, dávky v hmotnej núdzi nepoberal, v rozhodnom období bol zamestnaný u dvoch zamestnávateľov, nie je evidovaný v živnostenskom registri, je evidovaný

-2- 2T/53/2020

na Daňovom úrade Bratislava od 22.marca 2012, v rozhodnom období nebol poberateľom dávok v nezamestnanosti, dávok dôchodkového poistenia, v rozhodnom období mal nárok na dávku nemocenského poistenia vo výške 6,30 Euro v mesiaci február 2018.

T e d a

najmenej dva mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú vyživovaciu povinnosť iného a čin spáchal závažnejším spôsobom konania (po dlhší čas)

č í m s p á c h a l

prečin zanedbania povinnej výživy podľa ustanovenia § 207 ods. 1, 3 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b/ Trestného zákona a za to sa

o d s u d z u j e :

Podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. l/, § 37 písm. m/ Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona ho súd pre výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia

o d ô v o d n e n i e :

Súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, svedka L. Č., prečítal a oboznámil ostatné listinné dôkazy a po zhodnotení všetkých vykonaných dôkazov jednotlivo aj v ich vzájomnom súhrne zistil a ustálil skutkový stav veci tak, ako ho uviedol vo výrokovvej časti rozsudku.

Na základe takto vykonaného dokazovania súd zistil tento skutkový a právny stav veci:

Z rodných listov založených v spise na č. I. 48, 49 - bolo preukázané - že maloleté deti T. D., nar. XX.L. XXXX a P. D., nar. XX.XX.XXXX - ich rodičmi sú - otec - T. D. (obžalovaný) a matkou je L.D. Č.B.. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V, pod č.k. 22 P/357/2007-100, zo dňa 12.júna 2008 boli obe maloleté deti zverené do spoločnej náhradnej osobnej starostlivosti starým rodičom L. Č. (svedkovi) a L. Č. - č. I. 51-52.

Otec (obžalovaný) bol povinný platiť výživné na obe maloleté deti v sume 1000 Sk mesačne na každé dieťa vždy do 15.dňa v každom mesiaci vopred k rukám starých rodičov počnúc dňom právoplatnosti predmetného rozhodnutia.

Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 23.júna 2008.

Pokiaľ išlo o obžalovaného tento ku predmetnému skutku bol vypočutý ako v prípravnom konaní, tak i v konaní pred súdom.

-3- 2T/53/2021

Obžalovaný po celý čas dokazovania si bol vedomý neplnenia svojej vyživovacej povinnosti vo vzťahu k maloletým deťom. Potvrdil, že predmetnú vyživovaciu povinnosť si neplnil pravidelne od mesiaca marec 2015 až ku dňu vyhlasovania rozhodnutia na súde.

Ku svojim majetkovým pomerom za predmetné časové obdobie vypovedal, -že od začiatku roku 2015 pracoval tri roky v Rakúsku (Viedeň) - „na čierno“. Vykonyval tu rôzne práce - od zametania po maliarske práce. Jeho príjem bol 60 eur - týždenne. Zadarmo mal ubytovanie a stravu. Mal za to, že z predmetného dôvodu mu neostávalo na platenie výživné, pretože veril, že zarobí vyšší príjem - že dostanem viac a že potom pošlem za viac mesiacov naraz - čo sa ale nepodarilo.

Ako vyplynulo nižšie v Rakúsku nemohol pracovať tri roky - keďže od mesiaca máj 2017 bol vo výkone trestu na území Slovenskej republiky. Navyiac k predmetnému ním tvrdenému vyjadreniu žiadny dôkaz nepredložil.

-od mesiaca máj 2017 do máj 2018 vypovedal, že bol vo výkone trestu odňatia slobody - kde vo vzťahu k obom maloletým deťom vyživovaciu povinnosť nahlásil.

Z listinného dôkazu - od Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Ilava - zo dňa 18.augusta 2020 (založené na č. I. 59 - 66) bolo preukázané - že obžalovaný bol vo výkone trestu odňatia slobody od 26.mája 2017 do 26.mája 2018 a vyživovaciu povinnosť vo vzťahu k obom maloletým deťom nahlásil. Počas predmetného výkonu trestu bol pracovne zaradený na pracoviskách ELAST, kde si zodpovedne plnil všetky svoje pracovné povinnosti. Z pracovnej odmeny boli realizované i splátky pohľadávok, ale ani jedna nebola vo veci výživného.

-po tom, čo bol vyššie uvedený trest odňatia slobody vykonal - vypovedal, že býval u strýka, pracoval brigádne a na rôzne fušky na stavbách - zarobil rôzne sumy - mesačne okolo 100 eur - lepšiu prácu si nevedel nájsť.

Opätovne ku tejto skutočnosti nepredložil žiadne relevantné dôkazy.

-dňom 05.marec 2020 nastúpil na výkon trestu odňatia slobody. Vtedy nenahlásil vyživovaciu povinnosť na maloleté deti a to z dôvodu - lebo tu nie žiadna práca a nemali by mi to z čoho strhávať. Predmetná skutočnosť bola preukázaná i zo správy od Ústavu na výkon väzby a výkon trestu odňatia slobody Bratislava - zo dňa 17.08.2020 - z ktorej vyplynulo, že nemal zaevidovanú vyživovaciu povinnosť a nebol pracovne zaradený - č. I. 58.

Keďže v danom prípade išlo o konanie tzv. superrýchle - vo výkone trestu bol započítaný i čas zadržania - teda 03.november 2020 ako i 04.november 2020. Výkon trestu odňatia slobody bol tak vykonaný dňom 03.november 2020 - (osem mesiacov).

Z potvrdenia o poberaní dávky v hmotnej núdzi vo vzťahu k obžalovanému - č. I. 75 bolo preukázané, že obžalovaný v žalovanom období nepoberal žiadnu dávku.

I zo správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny so sídlom Bratislava - (založené na č. I. 76) vo vzťahu k obžalovanému vyplynulo, že tento v žalovanom období nebol evidovaný na predmetnom úrade. Nepoberal ani dávku v nezamestnanosti (č. I. 77 - správa od Sociálnej poisťovne). Za mesiac február 2018 mu bola vyplatená nemocenská dávka vo výške 6,30 eur a to dňa 15.marca 2018 (č.l. 79).

Vo veci boli zisťovaní i zamestnávateľa obžalovaného počas žalovaného obdobia:

-zo správy od JAMA-GASTRO, spol. s.r.o. (č.l. 84) bolo preukázané, že obžalovaný pracoval v ich spoločnosti od 11.novembra 2016 do 20.novembra 2016 - a to ako výpomoc

-4- 2T/53/2020

v kuchyni - upratovanie. Dojednaný rozsah pracovného času bol desať hodín týždenne. Jeho pracovná doba však bola len predmetných deväť dní - i keď bola s obžalovaným uzatvorená dohoda o pracovnej činnosti na dobu určitú do dňa 10.február 2017. Obžalovaný však ukončil pracovný pomer - spôsobom, že nenastúpil na smenu, žiadnym spôsobom neoznámil dôvod svojej neprítomnosti a ani nereagoval na telefonický kontakt zo strany zamestnávateľa. Vyživovaciu povinnosť však neoznámil, tiež mu neboli vykonané zrážky zo mzdy na výživné a ani iné zrážky zo mzdy. Jeho príjem v mesiaci november 2016 bol hrubý vo výške 30 eur, čistý príjem 21,05 eur. Počas doby zamestnania nebol práceneschopný a nebolo mu vyplatené ani odstupné,

-po tom, čo vykonal trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II, pod sp.zn. 0T/72/2017 a predmetný trest odňatia slobody vykonával od 03.marca 2020 do 03.novembra 2020 obžalovaný vypovedal - že mal snahu si nájsť zamestnanie. Prácu si našiel nepravidelnú - brigádnickou formou. Na úrad práce sa nezaevidoval. Vypovedal však, že uhrádza pravidelne mesačne bežné výživné na obe maloleté deti i keď sa s nimi nestretáva - predmetné finančné prostriedky uhrádza poštovými poukázkami. Jeho nepravidelné práce brigádnu formou bolo napr. vykladanie tovaru v obchodných centrách.

Súdu zároveň predložil pracovnú zmluvu - z ktorej bolo preukázané, že dňa 09.júla 2021 nastúpil do zamestnania u zamestnávateľa Porzsák SCS s.r.o. so sídlom Komárno na pozíciu upratovača s miestom výkonu práce Bratislava (č. I. 189). Predmetný pracovný pomer bol uzatvorený na dobu neurčitú s tým, že bola určená skúšobná doba v trvaní tri mesiace. I v čase keď súd vo veci vyhlasoval rozsudok bol zamestnaný u predmetného zamestnávateľa.

Počas obdobia nebol ani živnostníkom, taktiež nebolo z jeho strany podávané daňové priznanie (č. I. 85-86)

Svedok L. Č. vypovedal - že pokiaľ išlo obžalovaného tento v predmetnom žalovanom období si svoju vyživovaciu povinnosť plnil nepravidelne. Za predmetné žalované obdobie svoje maloleté deti navštívil len raz v roku 2015, vôbec sa s nimi nekontaktoval, nejavil záujem o deti. Pokiaľ išlo o maloleté deti - syn (vnuk svedka) T. - navštevoval základnú školu a následne začal navštevovať strednú školu - obchodnú akadémiu - prvý ročník. Pokiaľ išlo o dcéru (vnučku svedka) P. - táto navštevovala základnú školu. V školskom roku 2021/2022 navštevuje posledný ročník základnej školy - má záujem študovať na strednej zdravotníckej škole.

Ku svojim majetkovým pomerom vypovedal - že do júna 2016 pracoval v spoločnosti VOLKSWAGEN v Bratislave, kde bol jeho príjem okolo 500 eur. Od mesiaca jún 2016 je starobným dôchodcom - jeho príjem je tak okolo 720 eur (starobný dôchodok a príspevok na náhradnú starostlivosť na deti) a rodinné prídavky. Výdavky v súvislosti so starostlivosťou o maloleté deti je značný - pretože náklady na bývanie je vo výške 267 eur, strava asi 400 eur ako i náklady na hygienu, osobné, školské pomôcky, ošatenie. Finančne mu nikto nepomáha. Náhradné výživné vo vzťahu k maloletým deťom nepoberal. I keď obžalovaný si neplnil svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť - na maloleté deti predmetná okolnosť nezanechala trvalo nepriaznivé následky - pretože jeho snahou je dať všetko deťom, čo potrebujú.

Skutočnosti vypovedané predmetným svedkom boli verifikované i listinnými dôkazmi vo vzťahu k jeho osobe (poberanie rodinných prídavkov na maloleté deti - č. I. 88 úradom práce sociálnych vecí a rodiny, správou od Sociálnej poisťovni č. I. 89-90, svedok tiež nebol živnostníkom a vo vzťahu k svojej osobe nepodával ani daňové priznanie - č. I. 93-94).

-5- 2T/53/2020

Naviac bolo zistené, že o obe maloleté deti sa stará sám - pretože je vdovec.

Súd musí konštatovať - že z jeho strany výživné bolo uhradené v prípravnom konaní bolo uhradené výživné v celkovej výške 267,- eur - dňa 18.novembra 2020 - dvoma poštovými poukážkami celková čiastka vo výške 267 eur (200 eur a 67 eur). Po tom, čo bola vo veci podaná obžaloba - obžalovaný uhradil výživné dňa 15.januára 2021 výživné vo výške 66,50 eur, dňa 15.januára 2021 výživné vo výške 66,50 eur, dňa 15.januára 2021 výživné vo výške 66,50 eur, dňa 12.februára 2021 výživné vo výške 67,- eur, dňa 17.decembra 2021 výživné vo výške 67 eur, dňa 18.decembra 2021 výživné vo výške 67 eur, dňa 14.januára 2022 výživné vo výške 100 eur). Uhradené výživné po tom, čo bola vo veci podaná obžaloba bolo teda v celkovej výške 500,50 eur.

Celkový dlh na výživnom za žalované obdobie na obe maloleté deti za časové obdobie od mesiaca marec 2015 do vyhlásenia rozsudku - 17.január 2022 - bol vo výške 5 443,16 eur (82 mesiacov x 66,38 eur - mesiac január 2022 - nebol vo veci zarátaný z dôvodu, že predmetný mesiac január 2022 nebol ukončený - súd vo veci vyhlasoval rozsudok dňa 17.januára 2022 - preto mesiac január 2022 zarátaný nebol.

Súd však musel odrátať - čas, ktorý bol vo výkone trestu odňatia slobody - pretože vtedy vyživovaciu povinnosť nahlásil - t.j. od 26.mája 2017 do 26.mája 2018 - t.j. 12 mesiacov x 66,38 eur = 796,56 eur.

Obžalovaný za predmetné žalované obdobie uhradil výživné v celkovej výške 767,50 eur.

dlh na predmetnom výživnom bol tak vo výške 3 879,10 eur (5 443,16 eur - 796, 56 eur - 767,50 eur).

Preukázanie takto zisteného skutkového stavu veci a okolnosti, ktoré predchádzali spáchaniu tohto trestného činu, i jeho konkrétne následné spáchanie boli teda na hlavnom pojednávaní jednoznačne preukázané vyššie uvedenými dôkazmi. Na základe vykonania a zhodnotenia týchto dôkazov týkajúcich sa skutkového zistenia predmetného trestného činu dospel súd k záveru, že skutok sa stal a že ho spáchal obžalovaný a to tak ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

Pri právnom hodnotení dospel súd k záveru, že obžalovaný svojim konaním naplnil zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa ustanovenia § 207 ods. 1, 3 písm. b/ Tr. zák. - obžalovaný najmenej dva mesiace v období dvoch rokov úmyselne si neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného, taký čin spáchal hoci bol závažnejším spôsobom konania (po dlhší čas)

Základnou podmienkou žalovaného trestného činu je nárok na výživu, ktorý vyplýva z ustanovení Zákona o rodine (ďalej ZR). Podľa § 62 ods. 1, 2 veta prvá ZR plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obidvaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Obsahom vyživovacej povinnosti podľa § 207 Tr. zák. sa teda rozumie neplnenie výživného poskytované v peniazoch, ale i neplnenie povinnosti zaopatrovat' iného, teda neplnenie povinnosti poskytovať dieťaťu stravu, ošatenie, bývanie, starať sa o jeho zdravie

a čistotu, vykonať nad ním dohľad a prípadne opatrovať ďalšími prostriedkami potrebnými pre jeho všestranný rozvoj v zmysle zákona o rodine.

Dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaný si svoju zákonnú povinnosť - ktorá mu vyplývala z ustanovenia § 62 zákona o rodine - neplnil tak od mesiaca marec 2015 - (začiatok bol ustálený výpoveďou svedka L. Č. a potvrdená bola i samotnou výpoveďou obžalovaného) do vyhlásenia rozsudku t. j. do 17.januára 2022.

Počas predmetného žalovaného obdobia bolo preukázané - a súd túto okolnosť musel zohľadniť - bol i vo výkone trestu odňatia slobody - kde nahlásil vyživovaciu povinnosť vo vzťahu k oboj maloletým deťom - išlo tak o obdobie od 26.mája 2017 do 26.mája 2018.

Okrem tohto obdobia iné obdobie už nenastalo a to i napriek tomu, že bol ešte vo výkone trestu (a zadržania) od 03.marca 2020 do 03.novembra 2020 - pretože v tomto časovom období nenahlásil vyživovaciu povinnosť vo vzťahu ku svojim maloletým deťom.

Pokiaľ išlo takéto dlhé obdobie - t.j. od mesiaca marec 2015 do 17.januára 2022 z jeho strany nemožno hovoriť, že by išlo o zodpovedný prístup k plneniu si svojej zákonnej povinnosti vo vzťahu maloletým deťom. Obžalovaný počas celého žalovaného obdobia neuviedol - že by bol dlhodobo práceneschopný, invalidný, resp. nejaká iná prekážka, ktorá by mu bránila sa zamestnať - teda pracovať a platiť tak pravidelne výživné.

Tu je potrebné uviesť - že výživné nebolo menené od 23.júna 2008 - napriek tomu, že od predmetného času sa značne menili oprávnené potreby oboj maloletých detí. Výživné, ktorým bol zaviazaný prispievať na výživu oboj maloletých detí bolo na každé jedno maloleté dieťa vo výške 1 000 Sk - 33,19 eur - čo je absolútne zanedbateľná čiastka vzhľadom na ich potreby ako i oprávnené nároky, ktoré si vyžadovali. Počas predmetného žalovaného obdobia syn T. bol vo vekoch - 10 rokov - 17 rokov a dcéra P. vo vekoch - 9 rokov - 16 rokov. V čase keď sa výživné určovalo súdom boli deti vo veku tri roky a dva roky.

Potrebné je konštatovať - že pokiaľ išlo o predmetné žalované obdobie - ktoré je v dĺžke temer sedem rokov bez dvoch mesiacov - o prácu neprejavoval vždy záujem. Výnimkou bolo len obdobie od 09.júla 2021 do vyhlásenia rozsudku - kedy predložil pracovnú zmluvu z ktorej vyplynul jeho pracovný pomer. Z lustrácie Sociálnej poisťovne vyplynul jeho príjem v tomto zamestnaní s priemerným vymeriavacím základom (august 2021 - 205,06 eur, september 2021 - 367,99 eur, október 2021 - 543,85 eur.....). Ako však z predmetnej pracovnej zmluvy vyplynulo jeho dĺžka pracovného času bola 18 hodín týždenne - znamenalo to tak, že nič obžalovanému nebránilo - aby si popri predmetnej práci - keďže má dve vyživovacie povinnosti našiel i iné zamestnanie - čo i len na dohodu o vykonaní práce. Do času 09.júla 2021 nebol v žalovanom období v žiadnom pracovnom pomere - i keď obžalovaný vypovedal, že bol - o predmetnom nepreukázal žiadne relevantné dôkazy. Jediným dôkazom - ktorý bol vo veci predložený v súvislosti s pracovným pomerom - bolo zamestnanie - u JAMA-GASTRO, spol. s.r.o. - kde pracoval v ich spoločnosti od 11.novembra 2016 do 20.novembra 2016. Pracovný pomer bol ukončený z dôvodu, že bol to obžalovaný - ktorý dal k tomuto príčinu - pretože nenastúpil na smenu, žiadnym spôsobom neoznámil dôvod svojej neprítomnosti a ani nereagoval na telefonický kontakt zo strany zamestnávateľa. Vyživovaciu povinnosť neoznámil, tiež mu neboli vykonané zrážky zo mzdy na výživné a ani iné zrážky zo mzdy. O prácu tak prišiel na základe svojho vlastného rozhodnutia, iné zamestnanie si aktívne nehľadal. Nebol vedený ani v evidencii uchádzačov

o zamestnanie, teda stám sa vzdal možnosti, aby mu štátny orgán zamestnanosti mohol ponúkať primerané pracovné príležitosti.

Tu je potrebné uviesť, že každý rodič sa má usilovať získať príjem, ktorý by mu umožnil plniť si svoju zákonnú povinnosť vyživovať svoje dieťa a v rámci toho by si mal aj svoje pomery zabezpečiť tak, aby popri zabezpečení vlastných životných potrieb zabezpečil v prvom rade životné potreby svojich detí.

Konkrétne v tejto veci je potrebné to uviesť o to viac - že o deti sa obžalovanému starajú starí rodičia - v súčasnosti už len starý rodič, ktorý je vo veku viac ako 65 rokov - kedy by si mal síce užívať spoločnosť svojich vnúčat - ale nie spôsobom dennodennej osobnej starostlivosti namiesto rodiča, ktorý je v ďaleko mladšom veku. Veď a to si zrejme obžalovaný vôbec neuvedomuje, neprikladá žiadny význam - že nebyť

starých rodičov - deti by boli zrejme v detskom domove. Navyiac a to vypovedal svedok a obžalovaný to potvrdil, so svojimi vlastnými deťmi neudržiava žiadny osobný kontakt už niekoľko rokov a to i napriek tomu - že ako maloleté deti, tak i obžalovaný byva v Bratislave - len v iných mestských častiach.

Obžalovaný bez toho, aby bol invalidný alebo trvale práceneschopný, nebol tak u neho zistený žiadny zdravotný hendikep, pre ktorý nepracoval, nevyužil všetky možnosti na získanie pravidelného zdroja príjmu. Navyiac starý rodič sa o tieto vnúčatá - deti obžalovaného stará od ich úplne útleho veku (viď rozhodnutie súdu zo dňa 12.júna 2008). Z uvedených skutočností je preto možné konštatovať, že zo strany obžalovaného išlo o úmyselné neplnenie si vyživovacej povinnosti. Súd navyiac vo veci poukazuje na skutočnosť, ktorá vyplynula nielen z odpisu registra trestov (Okresný súd Bratislava V, sp.zn. 5 T/54/2011 - trestný rozkaz - č. I. 54-57), ale i z pripojeného rozsudku - Okresného súdu Bratislava V, sp.zn. 5T/100/2014 - č. I. 53 - ktorým bol síce spod obžaloby oslobodený z dôvodu, že trestnosť činu zanikla - pretože obžalovaný uhradil predmetné výživné - ale na druhej strane je potrebné poznamenať - že obžalovaný teda vedel, že vyživovaciu povinnosť si musí plniť - a aj napriek tomu túto povinnosť si plnil len čiastočne a v minimálnom rozsahu. Z jeho strany súd - i vzhľadom na dlhé časové obdobie neplnenia si vyživovacej povinnosti - len sporadicky - t.j. temer sedem rokov bez dvoch mesiacov poukazuje na jeho veľmi laxný až priam nezodpovedný prístup k tejto základnej svojej podmienke, ktorú mal vo vzťahu k svojim deťom. Súd musí uviesť „natvrdo“ - kým, obžalovaný mal mesačne platiť len doslova „almužnu“ - výživné v celkovej výške celkove 66,38 eur na obe deti - na bedrách starého otca to bola a je dvadsaťštyrihodinová starostlivosť sedem dní v týždni o dve maloleté deti (a to je nielen ošatenie, strava, bývanie, ale i učenie, starostlivosť v čase choroby, vypĺňanie osobného programu cez prázdniny, voľné dni, edukácia ...). Toto obžalovaný riešiť nemusel. Výživné určené v roku 2008 - kedy boli maloleté deti vo veku dva a tri roky sú diametrálne rozdielne. Preto výživné, ktoré bolo určené v tomto čase je absolútne zanedbateľná čiastka - ktorou v prípade, že by si ju plnil by sa podieľal na výžive maloletých detí len minimálne.

Len na okraj suma minimálneho výživného podľa Zákona o rodine - každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30 % životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa alebo na nezaopatované dieťa podľa § 2 písm. c/ zákona č. 601/2003 o životnom minime - toto od žalovaného obdobia - t.j. od mesiaca marec 2015 ku dňu vyhlásenia rozsudku bolo od 27,13 eur do 29,87 eur.

-8- 2T/53/2020

Týmto svojím postojom ignoroval svoje základné povinnosti vo vzťahu ku svojim deťom. Maloleté deti neboli v jeho osobnej starostlivosti. Jeho jedinou povinnosťou bolo uhrádzanie výživného v pravidelných mesačných intervaloch. Jeho povinnosťou bolo riadne aspoň finančnou čiastkou prispievať pravidelne na výživné. Do predmetnej situácie sa nedostal vinou svedka. Naopak tomuto môže byť veľmi vďačný za to, že sa stará aj o jeho deti. Obžalovaného povinnosťou bolo a je zabezpečovať po finančnej stránke svojho syna a svoju dcéru a celú túto starostlivosť nielen osobnú - ale i finančnú nenechať len na svedkovi. Je preto veľmi nezodpovedné zo strany obžalovaného uvádzať, že výživné počas žalovaného obdobia nebol schopný plniť

Predmetné súdom dokázané neplnenie vyživovacej povinnosti zo strany obžalovaného po dobu predmetných rokov - nepochybne napĺňa i kvalifikovanú skutkovú podstatu trestného činu zanedbania povinnej výživy s tým že čin bol spáchaný závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas.

Obžalovaný tak chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom a ako je zrejme z následku jeho konania - tento záujem aj porušil. Nápravu obžalovaného spôsobeného stavu nemožno dosiahnuť vylúčením prostriedkov trestného práva. Z uvedených skutočností tak vo vzťahu k obžalovanému ide z jeho strany o úmyselné zavinenie k neplneniu si vyživovacej povinnosti. Práve i s prihliadnutím na to, že už v minulosti sa dostal do rozporu so zákonom pre trestný čin zanedbania povinnej výživy - vedel teda, že vyživovaciu povinnosť, si plniť musí a aj napriek tomu, ju plnil len v čiastočnom rozsahu. Obžalovaný ignoroval - do júla 2021 (kedy sa riadne zamestnal - ale aj tu ako už uviedol súd musí konštatovať - že vzhľadom na predmetnú pracovnú dobu - 18 hodín týždenne si mohol nájsť ešte jeden pracovný pomer, resp. pomer na dohodu o vykonaní práce) - svoju zákonnú povinnosť vyživovať svoje deti a bez ohľadu na skutočnosť, že v minulosti sa už

bol uznaný vinným za obdobné neplnenie vyživovacej povinnosti, ani v prípade predmetnej doby svoju povinnosť prispievať na výživu svojich detí si povinnosť plnil nepravidelne.

Súd v tejto súvislosti poznamenáva, že plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné sami sa živiť, pričom podľa § 62 ods. 5 ZR má výživné prednosť pred inými výdavkami rodičov.

Podľa § 34 ods. 1 Tr.zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Tr.zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

V tomto ustanovení sú taxatívne vymedzené všetky konkrétne okolnosti, na ktoré je súd povinný prihliadnúť pri určovaní druhu trestu a jeho výmery.

-9- 2T/53/2020

Na dosiahnutie účelu trestu v prípade trestu obžalovaného splní ako individuálnu, ale i generálnu prevenciu, je potrebné obžalovanému uložiť trest odňatia slobody, bez podmieneného odkladu jeho výkonu.

Obžalovaný svojím úmyselným konaním porušil vzťahy vo sfére ochrany rodiny, ktoré chránia nielen ustanovenia Trestného zákona, ale i Zákona o rodine. Svojím postojom k tejto základnej povinnosti vyživovať svojho syna a svoju dcéru aspoň vo forme výživného ich dostal do nepriaznivej situácie, pretože i na jeho finančnú pomoc boli jeho deti v žalovanom období odkázané.

V predmetnej veci z dôvodu, že obžalovaný počas dokazovania na súde vypovedal, že zaostalé výživné je ochotný uhradiť viackrát za týmto účelom odročoval hlavné pojednávania - pretože účelom predmetného trestného činu - je uhradiť výživné - ktoré patrí maloletým deťom.

Hlavné pojednávanie nariadené na deň 16.augusta 2021 preto odročil za týmto účelom na deň 22.november 2021 - t.j. o tri mesiace. Na tomto hlavnom pojednávaní dňa 22.novembra 2021 mal však súd zistené zo samotnej výpovede obžalovaného - že neuhradil žiadnu čiastku výživného - a to i napriek tomu, že bol zamestnaný. Súd i napriek tejto okolnosti odročil hlavné pojednávanie na deň 17.január 2022 - na tomto hlavnom pojednávaní predložil tri doklady o uhradení výživného - dňa 17.december 2021 vo výške 67 eur, dňa 18.decembra 2021 výške 67 eur a dňa 17.januára 2022 vo výške 67 eur. Súd v danom prípade v predmetnej veci už rozhodol. Zároveň vo veci konštatuje - vznesené obvinenie vo vzťahu k obžalovanému bolo dňa 10.septembra 2020. Predmetné uznesenie o vznesení obvinenia obžalovaný osobne prevzal dňa 17.septembra 2020. Obžaloba vo veci bola podaná dňa 10.novembra 2020 - t. j. v čase keď obžalovaný už nebol vo výkone trestu odňatia slobody v inej trestnej veci. Dňa 12.novembra 2020 bol vo veci vydaný trestný rozkaz, ktorý obžalovaný prevzal dňa 26.novembra 2020 a voči, ktorému podal odpor. Obžalovaný tak už od predmetného času teda viac ako jeden rok - mal riadne vedomosť aké postihnutie mu môže hroziť.

Znamená to tak, že súd obžalovanému dal možnosť k tomu, aby výživné bolo uhradené. Súd nechce bagatelizovať čiastku, ktorú počas predmetného obdobia uhradil - t.j. v celkovej výške 767,50 eur, ale táto čiastka bola značným nepomerom ku dlhu, ktorý mal.

Súd vo vzťahu k obžalovanému preto veci priznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. I/ Tr.zák. - pretože ku žalovanému skutku sa priznal v celom rozsahu, jeho spáchanie úprimne ľutoval - prejavilo sa to aspoň vyššie čiastočne uhrádzaným výživným.

Príťažujúcou okolnosťou, na ktorú súd vo veci musel prihliadnúť boli jeho predchádzajúce odsúdenia - celkove osem - i keď v štyroch prípadoch sa na jeho osobu hľadí, ako by nebol odsúdený. Posledný výkon trestu odňatia slobody bol vykonaný dňa 03.novembra 2020. Obžalovaný tak bol už za trestný

čin odsúdený (§ 37 písm. m/ Tr.zák.). Pokiaľ ide o túto príťažujúcu okolnosť je pravdou, že na túto príťažujúcu okolnosť súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia neprihliadať, avšak v prípade obžalovaného súd považoval za potrebné prihliadnuť na túto príťažujúcu okolnosť a to vzhľadom na jeho recidívu - pretože v minulosti bol opakovane odsúdený za spáchanie úmyselnej trestnej činnosti.

-10- 2T/53/2020

Iné poľahčujúce okolnosti (§ 36 Tr.zák.) a ani príťažujúce okolnosti (§ 37 Tr.zák.) súd nezistil.

Potrebné je uviesť, že ide o trestný čin veľkej spoločenskej nebezpečnosti pretože nezanedbateľným spôsobom konania obžalovaného ovplyvňuje nepriaznivo i budúci život maloletej dcéry a to jednak materiálnym nedostatkom, ale aj nasledovným vzťahom k povinnostiam a životu.

Vo všeobecnosti platí - že pri ukladaní trestu musí súd v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu. Závažnosť trestného činu určuje zákonodarca a to stanovením rozpätia trestnej sadzby a tým, že jednotlivé trestné činy podľa stanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia - zaraďuje medzi prečiny, zločiny a obzvlášť závažné zločiny. Tomuto zaradeniu potom zodpovedá buď možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov (alternatívne nespojené s odňatím slobody), prípadne povinnosť súdu uložiť len trest odňatia slobody.

Pri predmetnom žalovanom trestnom čine - prečine zákonodarca stanovil trestnú sadzbu v rozpätí jeden rok - päť rokov.

S prihliadnutím však na ustanovenie § 38 ods. 2 Tr.zák. súd mal za to, že i trest odňatia slobody v trvaní jeden rok (teda najmiernejší) na jeho prevýchovu a nápravu postačí a nebolo nutné ukladať trestu v inej výmere. Aj takáto súdom uložená výmera zohľadňuje v dostatočnej miere možnosť nápravy obžalovaného a korešponduje so závažnosťou jeho trestnej činnosti.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona bol obžalovaný zaradený na ústav výkonu trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom stráženia, z dôvodu, že v posledných desiatich rokoch bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho oznámenia na Krajský súd v Bratislave prostredníctvom tunajšieho súdu.